

Mazané auto

Profesor Střevlíček byl světově uznávaný biolog přes cvrčky. Zabýval se jejich životem a znal všechny druhy na naší planetě. Podle cvrkání rozeznal cvrčky lesní, polní i domácí. Poznal samičku od samečka a cvrčka kluka od cvrčka holčičky. Svůj výzkum zaměřil na rozluštění záhady, proč cvrčci nevyrábějí med.

Střevlíček pobýval v myšlenkách stále mezi cvrčky a běžné věci kolem sebe vůbec nevnímal. Z toho pramenila jeho roztržitost a zapomnětlivost. Často ho lidé viděli ráno na ulici jen tak v trenýrkách, v kabátku od pyžama a s motýlkem pod krkem. V ruce nesl místo aktovky židličku a vesele si pocvrkával. Ale nejvíc ze všeho se jeho roztržitost proje-

vovala při řízení auta. U volantu zapomínal na všechno, na co musí dobrý řidič pamatovat.

Při rozjíždění nechával zabrzděnou ruční brzdu, zapomínal na bezpečnostní pás, na světla i na směrovku. Někdy zapomněl i nastartovat a po hodině čekání se divil, proč mu auto nejede. Při couvání se nikdy nepodíval do zpětného zrcátka a pokaždé do něčeho narazil.

„Kup si mazané auto,“ radili mu moudří kolegové. „Kup si automat, který myslí a dělá řadu věcí za řidiče.“

Střevlíček je poslechl a koupil si nejnovější a nejchytřejší model, jaký se objevil na trhu.

Krásné drahé auto řízené počítačem mu změnilo rázem život. Od první chvíle, kdy do něj usedl, musel zapomenout na své cvrčky. Jen přibouchl dveře, ozvalo se tú, tú, tú...!

Střevlíček se podíval na palubní desku s obrazovkou a četl: „Špatně zavřené dveře!“

Přibouchl je znovu, silněji a - tú, tú, tú...! Zapni bezpečnostní pás! hlásila obrazovka.

Střevlíček se připoutal a zase: tú, tú, tú...! Podíval se na obrazovku a četl:

„Odbrzdi! Nastartuj! Zapni směrovku! Zařaď první rychlostní stupeň! Pouštěj pomalu spojku a přidávej plyn! Přestaň číst rady! Koukej se na cestu!“

Auto se rozjelo a: tú, tú, tú...!

„Co zase chceš?“ mračil se Střevlíček a četl: „Jedeš moc pomalu!“

Tak zrychlil, ale znovu uslyšel: tú, tú, tú...! Jedeš moc rychle!

„A jak mám jet?!“ zařval Střevlíček.

„Nekřič! Jeď, jak se má!“ hlásila obrazovka a zase: tú, tú, tú...!

Střevlíček se podíval na obrazovku:

„Přední levá pneumatika podhuštěná! Stiskni zelené tlačítko!“

Střevlíček hledal tlačítko, stiskl ho a: tú, tú, tú...!

„Přehušťeno! Stiskni fialové tlačítko!“

„Nechceš nakopnout?!“ rozkřičel se Střevlíček. „A přestaň mě otravovat! Tady se nedá přemýšlet!“

„Neotravuji! Sloužím řidiči!“ objevilo se na obrazovce.

„Otravuješ!“ ječel Střevlíček, „otravuješ strašně!“ a praštil do dveří auta.

„Nebouchej, nebo zastavím!“ objevilo se na obrazovce.

„A budu! Budu si dělat, co chci!“ praštil Střevlíček znovu do dveří, a auto zastavilo na kraji silnice.

„To je hrůza!“ chytil se za hlavu profesor. „Ty jsi snad chytřejší než já, potvoro! Ty snad i víš, proč cvrčci nevyrábějí med?“ Podíval se na obrazovku a četl:

„Cvrčci med nepotřebují. Cvrčci se živí rostlinnou a živočišnou potravou.“

„Proč mi to říkáš?“ zaúpěl Střevlíček. „Co jsem ti udělal? O čem budu teď bádát?“

Seděl v autě jako opařený a nemohl se z toho vzpamatovat.

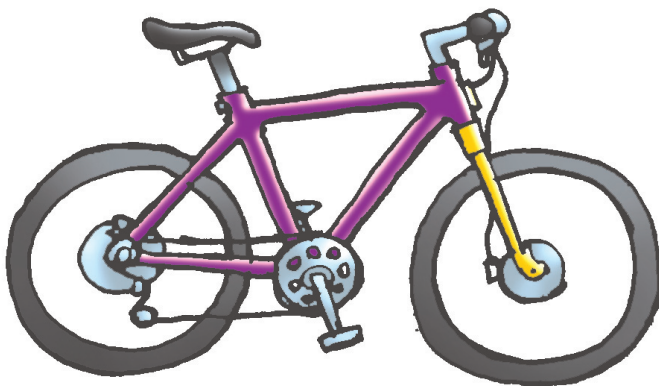
Náhle zahlédl cyklistu na starém kole. Vystoupil z auta, mávl na něj rukou a povídá:

„Pane, vidíte to auto?“

„Vidím.“

„A co mu říkáte?“

„Pěkné fáro,“ pokýval hlavou cyklista.

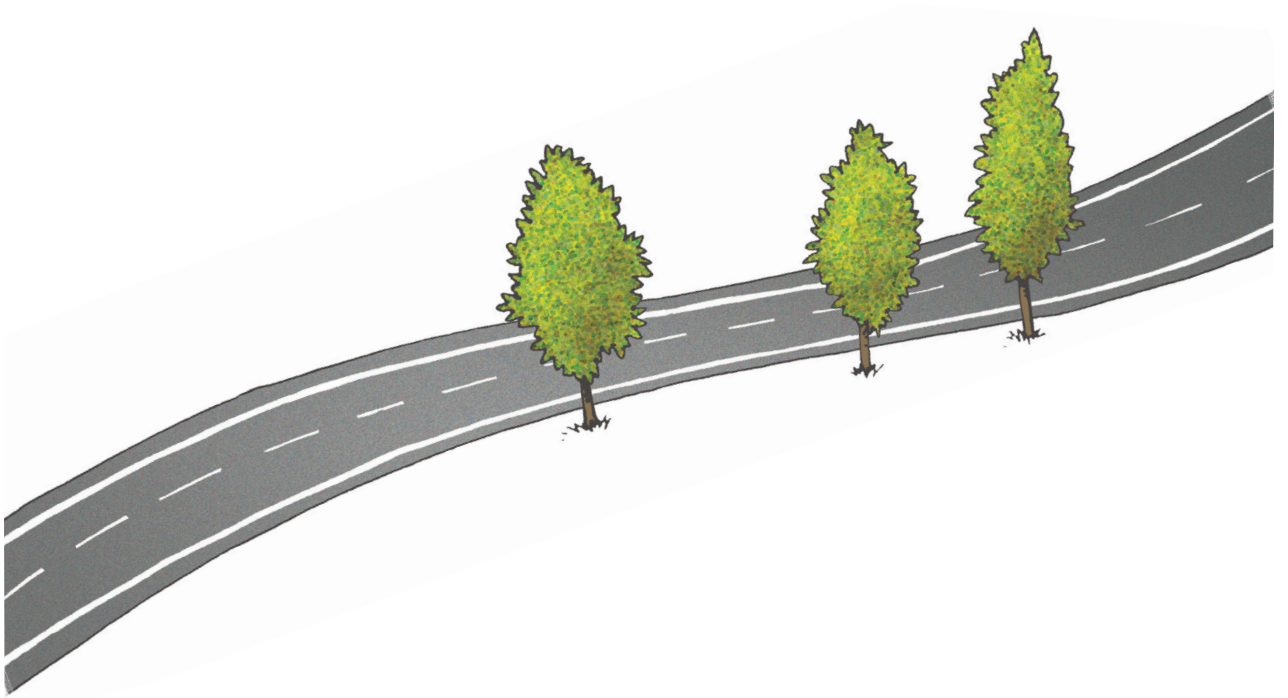

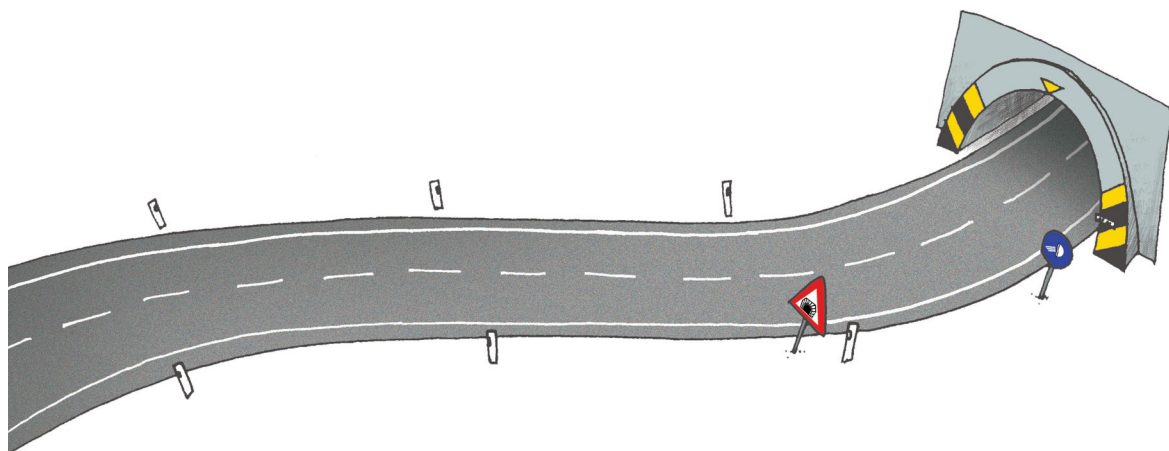

„Vyměním ho s vámi za kolo,“ řekl Střevlíček.

„Děláte si ze mne legraci,“ zarazil se cyklista.

„Nedělám, a na nic se neptejte!“ řekl Střevlíček a vyměnil auto za kolo. Nasedl na něj a spokojeně šlapal podél příkopu. Najednou zaslechl z meze: cvrk, cvrk, cvrk! a začal se usmívat. Zase byl mezi svými milovanými cvrčky a ke všemu dostal geniální nápad. Musí vyzkoumat, proč cvrčci místo cvrkání nemňoukají.

Kopec na kolech

Americké městečko Tejbl leží v krajině rovné jako stůl. V tomhle městečku žilo a pořád žije dětí jako smetí. Mnohem víc dětí než v jiných městečkách, a nikdo neví proč.

Na místní radnici se jednou radní dohodli, že musí dětem udělat nějakou velkou radost. Radní se radili a radili, až vymysleli kopec. Nechají dětem udělat kopec na hraní. Potom se znovu radili, jak ho udělat brzy, protože se blížily prázdniny. Dlouho se nemohli na ničem dohodnout, až jeden radní – nikdo by to do něj, do myšky šedivé, neřekl – povídá: „Objednáme si na to CAT 797.“

„Co to je?“ divili se ostatní. A dozvěděli se, že je to největší nákladní auto na světě. CATERPILLAR 797. Obří nákladník, který jezdí jen někde v dolech Severní Ameriky a vozí suť. Auto je dlouhé čtrnáct a půl metru, široké osm a půl metru a na korbu se mu vejde náklad o váze tři sta šedesát tun. Třicet plně naložených nákladních tatrovek. Tedy celý kopec.

„To je nápad,“ pokyvovali hlavami pochvalně radní a objednali si největší auto ze všech.

CAT 797 vyjel s kopcem hlíny v noci, protože se pro zbývající provoz musela uzavřít dálnice. Auto se rozkročilo přes všechny pruhy a na kolech vysokých šest metrů uhánělo šedesátkou k městečku Tejbl.

Obr, který nemůže skoro nikde jezdit, nejsou pro něj cesty, dorazil k městečku ráno. V době, kdy se děti trousily do školy. Takové obří auto tady ještě nikdo nikdy neviděl. Děti došly k autu a už se od něj nehnuly. A seběhli se také všichni lidé, kteří byli doma.

Přišli radní a začali se znovu radit. Auto se totiž zapasovalo mezi domky a nemohlo se hnout. A co bylo nejhorší, nemohlo se ani otočit. Radní se radili, co s tím. Kam auto vysype ten kopec.

Kousek od nich stál malý tlustý kluk s taškou na zádech a povídá: „Nejlepší by bylo, kdyby tu zůstal kopec i s tím velikananánským autem.“

„Ten chlapec má pravdu,“ ozval se nejstarší radní. „Můžeme koupit kopec i s tím největším autem.“

„Bylo by to nejlepší,“ přikyvovali souhlasně ostatní. „Ale má to háček. V kase máme peníze jenom na kopec.“

Zaslechli je přihlížející lidé a navrhli, že udělají v městečku sbírku.

Nahoře na autě, ve výšce druhého patra paneláku, vylezl z kabiny řidič. Přešel plošinu se zábradlím, podobnou balkonu, a pak pomalu sestupoval po železných schodech dolů.

„Jaký to má motor?“ zeptal se ho jeden z udivených čumilů.

„Drobeček má turbo motor s dvaceti čtyřmi válci,“ vysvětloval řidič.

„Pfiíí!“ udělal překvapený pán, „to je pěkný drobeček.“

A řidič pokračoval: „Bere si osm set litrů na sto kilometrů a do nádrže se mu vejde tři tisíce sedm set devadesát litrů paliva.“

„Pane jo, to je auto! To je obr!“ divili se všichni okolo a největší radost z toho měly děti. Zapomněly na školu a zůstaly u největšího auta celý den.

Od té doby má městečko Tejbl největší auto s kopcem na zádech. Radní si ho dali do znaku, na razítka a taky na prapor. Na kopec vysázeli kytky i stromky a děti si na něj chodí hrát. Ale dostanou se k němu jedině po žebříku.

